

РЕЙ БРЕДЪРИ СМУГЛИ БЯХА ТЕ И ЗЛАТООКИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Металният корпус на ракетата изстиваше на вятъра. Люкът се отвори с глухо щракване. От кръглия отвор излезе мъж, после жена и три деца. Останалите пътници се отдалечиха, като си шепнеха, през марсианската поляна и оставиха мъжа и семейството му сами.

Мъжът усети как настръхва и се напруга, сякаш се намираше във вакуум. Жена му, която стоеше пред него, сякаш всеки момент щеше да бъде отнесена като дим. Децата щяха да се пръснат като малки семенца из всички краища на Марс.

Децата вдигнаха глави към него, както хората гледат към слънцето, за да определят кое време от живота им е настъпило. Лицето на мъжа бе студено.

— Какво има? — попита жена му.

— Да се връщаме в ракетата.

— Обратно на Земята?

— Да! Чуй!

Вятърът духаше, сякаш искаше да излющи самоличностите им. Всеки миг марсианският въздух можеше да изсмуче душата му като костен мозък от бялата кост. Почувства се като потопен в течност, способна да разтвори разума му и да изгори миналото.

Погледнаха марсианските хълмове, износени от смазващия натиск на годините. Видяха старите градове, изгубени в техните поляни, лежащи като крехки детски кости, разхвърляни из развълнуваните тревни езера.

— Горے главата, Хари — каза жена му. — Вече е късно. Изминахме над шейсет милиона мили.

Русокосите деца закрепяха към високия купол на марсианското небе. Отговор нямаше, само бързият вятър съскаше в твърдата трева.

Той взе багажа със студените си ръце.

— Да вървим — каза той, като мъж на брега на морето, готов да навлезе в него и да се удави.

Влязоха в града.

Фамилията им бе Битъринг. Хари и жена му Кора; Дан, Лора и Дейвид. Построиха си малка бяла къщичка и закусваха с удоволствие в нея, но страхът така и си остана. Бе неизменният трети неканен събеседник в леглото на господин и госпожа Битъринг, когато си шепнеха в полунощ, събуждаше се с тях всяка сутрин.

— Чувствам се като кристалче сол в планински поток — каза той. — Мястото ни не е тук. Ние сме земни хора. А това е Марс. Създаден е за марсианци. За Бога, Кора, да си вземем билети за дома!

Но тя само поклати глава.

— Някой ден атомната бомба ще сложи край на Земята. А тук ще сме в безопасност.

— В безопасност и обезумели!

Тик-так, седем часът, време е за ставане — пропя говорещият часовник. И те станаха.

Нещо го караше всяка сутрин да проверява всичко наоколо — топлатата камина, кървавочервеното мушкато в саксията, — сякаш очакваше нещо да липсва. В шест сутринта ракета от Земята донасяше съвсем топъл вестник. Той разчупваше печата му и го преглеждаше по време на закуска. Мъчеше се да бъде общителен.

— Сега е точно като в колониалната епоха — заяви той. — Ето, след десет години на Марс ще има около един милион земни жители. Големи градове, всичко! А казваха, че нищо няма да излезе. Че марсианците ще негодуват срещу нашествието ни. А да сме намирали марсианци? Нито една жива душа! Вярно, намерихме градовете им, но всички те бяха пусти. Нали така?

Сякаш поток от вятър потопа къщата. Когато прозорците спряха да дрънчат, господин Битъринг преглътна и погледна към децата.

— Не знам — каза Дейвид. — Може пък наоколо да има марсианци и да не ги виждаме. Понякога нощем ми се струва, че ги чувам. Чувам вятъра. Пясъкът тропа в прозореца ми. Плаша се. И виждам онези градове в планините, където някога са живели марсианците. И ми се струва, че виждам из тях да се движат разни неща, татко. Питам се дали тези марсианци *не харесват*, че живеем тук. Питам се дали няма да ни отмъстят, задето сме дошли тук.

— Глупости! — Господин Битъринг погледна през прозореца. — Ние сме чисти и порядъчни хора. — Погледна към децата. — Във всеки мъртъв град има нещо като призраци. Имам предвид спомени. — Той се загледа към хълмовете. — Виждаш стълбище и се питаш как ли изглеждат марсианците по него. Виждаш марсиански рисунки и се чудиш какъв ли е бил художникът. С ума си правиш малък призрак, спомен. Това е напълно естествено. Въображение. — Замълча. — Нали не си скитал из онези руини?

— Не, татко. — Дейвид заразглежда обувките си.
— Гледай да стоиш настрана от тях. Подай ми сладкото.
— Все тая — каза малкият Дейвид. — Обзалагам се, че ще се случи нещо.

Нещото се случи същия следобед.

Лора се препъваше по улицата и плачеше. Хвърли се сляпо към верандата.

— Мамо, татко... война, на Земята! — изхлипа тя. — Току-що дойде съобщение по радиото. Атомни бомби са ударили Ню Йорк! Всички космически ракети са взривени. Вече никога няма да има ракети до Марс!

— О, Хари! — Майката прегърна съпруга и дъщеря си.

— Сигурна ли си, Лора? — тихо попита баща ѝ.

Лора плачеше.

— Заседнахме на Марс, завинаги!

Дълго време в късния следобед се чуваше единствено вятърът.

Сами, помисли си Битъринг. Само хиляда души. И няма път назад. И няма път. И няма път. Пот изби по лицето, дланите и тялото му; заля го гореща вълна страх. Искаше му се да удари Лора, да изкрещи: „Не е вярно, лъжеш! Ракетите ще се върнат!“ Но вместо това погали дъщеря си по главата.

— Все някой ден ракетите ще се доберат дотук.

— Татко, какво ще правим?

— Ще си гледаме работата, разбира се. Ще отглеждаме реколти и деца. Ще чакаме. Ще продължаваме напред, докато войната не свърши и ракетите не се върнат.

Двете момчета излязоха на верандата.

— Деца — каза той, загледан над тях. — Имам да ви казвам нещо.

— Вече знаем — казаха те.

През следващите дни Битъринг често скиташе из градината, за да се бори сам със страха си. Докато ракетите изпридаха сребрилата си паяжина през космоса, той беше в състояние да приеме Марс. Защото винаги си бе казал — реша ли, още утре мога да си купя билет и да се върна на Земята.

А сега паяжината бе разкъсана, ракетите лежах в безформена купчина от разтопени метални греди и преплетени жици. Земните хора бяха оставени на чуждия Марс, на прах с цвят на канела и опияняващ вятър, да бъдат изпичани като сладкиши през марсианските лета и прибирани в хамбарите от марсианските зими. Какво щеше да стане с него, с останалите? Марс само чакаше този момент. И сега щеше да ги погълне.

Отпусна се на колене в цветната леха, хванал лопатата в треперещите си ръце. Трябва да се работи, помисли си. Да се работи и да се забрави.

Погледна нагоре към марсианските планини. Помисли си за гордите стари марсиански имена, които някога са носели тези върхове. Падналите от небето земни хора бяха гледали хълмове, реки, марсиански морета — всички те имаха имена, но за тях бяха безименни. Някога марсианците са строили градове, давали са им имена; изкачвали са върхове, кръщавали са ги; прекосявали са морета и са ги наричали. А сега планините са се стопили, моретата са пресъхнали, градовете са се превърнали в развалини. Въпреки това земните хора тайно чувстваха вина, когато наричаха древните хълмове и долини с нови имена.

Но пък човек живее чрез символи и етикети. И имената бяха дадени.

Господин Битъринг се почувства много самотен в своята градина под марсианското слънце — наведен анахронизъм, засаждащ земни цветя в чуждата почва.

Мисли. Продължавай да мислиш. За други неща. Освободи ума си от Земята, от атомната война, от изгубените ракети.

Потеше се. Озърна се. Никой не го гледаше. Свали си вратовръзката. Ама че дързост, помисли си. Първо самото, а сега и вратовръзката. Окачи я спретнато на прасковата, която бе донесъл като фиданка от Масачузетс.

Отново се зае да философства за имена и планини. Земните хора бяха сменили имената. Сега Марс си имаше Хормелови долини, морета на Рузвелт, хълмове на Форд, плата на Вандербилт. Това не бе правилно. Американските заселници бяха проявили мъдрост, използвайки старите индиански имена — Уисконсин, Минесота,

Айдахо, Охайо, Юта, Милуоки, Уокеган, Осео. Стари имена, старо значение.

Впери трескаво поглед в планините. Там ли сте? Всички ли сте мъртви? Е, ние сме сами, сами, откъснати от всичко! Елате, изгонете ни! Ние сме безпомощни!

Вятърът го засипа с душ от прасковени цветчета.

Протегна почернялата си от слънцето ръка и тихо възкликна. Докосна цветчетата, вдигна ги. Обръщаше ги, докосваше ги отново и отново. После изкрещя на жена си.

— Кора!

Тя се показва на прозореца. Затича се към нея.

— Кора, цветчетата!

Тя ги заразглежда.

— Виждаш ли? Различни са. Променили са се! Вече не са цветчета на праскова!

— На мен ми се виждат съвсем нормални — рече тя.

— Не са. *Сгрешени* са! Не мога да кажа в какво точно. Допълнително венчелистче, листо, цвят, миризма, нещо!

Деца изтичаха навреме да видят как баща им ходи забързано из градината и вади репички, лук и моркови.

— Кора, ела да видиш!

Лукът, репичките и морковите започнаха да се предават от ръка на ръка.

— Приличат ли ти на моркови?

— Да... не. — Тя се поколеба. — Не знам.

— Променили са се.

— Може би.

— Знаеш, че са се променили! Лук, ама не точно, морков, но не съвсем. Вкус — същият, но по-различен. Миризмата — не точно каквато беше. — Усети как силно бие сърцето му, обзе го страх. Зарови пръсти в пръстта. — Кора, какво става? Какво е това? Трябва да се махнем отгук. — Разтича се из градината. Всяко дърво почувства докосването му. — Розите. Розите. Станали са зелени!

И всички стояха и гледаха зелените рози.

А два дни по-късно Дан дотича разтревожен.

— Елате да погледнете кравата. Доих я и забелязах. Елате!

Отидоха в обора и се загледаха в единствената си крава.

Растеше ѝ трети рог.

А моравата пред къщата им лека-полека придобиваше цвета на пролетни теменужки. Семена от Земята, от които растеше нежнолилава трева.

— Трябва да се махнем отгук — каза Битъринг. — Ще ядем от това и също ще се променим... кой знае в какво? Не мога да допусна подобно нещо. Остава ни само едно. Да изгорим тази храна!

— Но тя не е отровна.

— Напротив, отровна е. Коварна, много коварна отрова. На дози. На съвсем мънички дози. Не бива да я докосваме.

Погледна смаяно къщата.

— Дори къщата се е променила. Вятърът е направил нещо с нея. Въздухът я е изгорил. Мъглата нощем. Дъските, всичките са станали безформени. Това вече не е дом на земен човек.

— Ох, ама че въображение имаш!

Той си сложи сакото и вратовръзката.

— Отивам в града. Трябва да се направи нещо. Ще се върна.

— Хари, чакай! — извика жена му.

Но него вече го нямаше.

В града, на сянка пред бакалията, седяха мъжете с ръце на колене и си приказваха спокойно и на воля.

На господин Битъринг му се прииска да стреля с пистолет във въздуха.

Какво правите, глупаци такива! — помисли си той. Седите си тук! Не чухте ли новината — ние сме вързани на тази планета. Хайде, размърдайте се! Не сте ли уплашени? Не ви ли е страх? Какво ще правите?

— Здравсти, Хари — поздравиха го всички.

— Вижте — каза им той. — Чухте новината завчера, нали?

Те кимнаха и се разсмяха.

— Естествено. Разбира се, че я чухме, Хари.

— И какво смятате да правите?

— Да правим ли, Хари? Какво можем да направим?

— Да построим ракета, какво!

— Ракета ли, Хари? За да се върнем в онази лудница? Стига, Хари!

— Но вие *трябва* да се върнете. Забелязахте ли цветчетата на прасковата, лука, тревата?

— Ами да, Хари, като че ли да — рече един от мъжете.

— Не ви ли плашат?

— Като че ли не особено много, Хари.

— Идиоти!

— Стига, Хари.

На Битъринг му се доплака.

— Трябва да ми помогнете. Останем ли тук, всички ще се променим. Въздухът. Не го ли надушвате? Има нещо във въздуха. Може би някакъв марсиански вирус; някакво семе или прашец. Послушайте ме!

Те се взираха в него.

— Сам — обърна се той към един от тях.

— Да, Хари?

— Ще ми помогнеш ли да построя ракета?

— Хари, имам цял куп метал и малко чертежи. Щом искаш да строиш ракета в работилницата ми, добре си дошъл. Ще ти продам целия метал за петстотин долара. Работиш ли сам, би трябвало да си построиш чудна ракета. За около трийсет години.

Всички се разсмяха.

— Не се смейте.

Сам го погледна приветливо.

— Сам — промълви Битъринг. — Очите ти...

— Какво им е на очите ми, Хари?

— Не бяха ли сиви?

— Да ти кажа правичката, не помня.

— Сиви бяха, нали така?

— Защо питаш, Хари?

— Защото сега са жълтеникави.

— Нима, Хари? — небрежно попита Сам.

— И си станал по-висок, по-слаб...

— Може и да си прав, Хари.

— Не би трябвало да имаш жълти очи, Сам.

— Хари, а *твоите* очи какви са? — попита Сам.

— Моите ли? Сини, разбира се.

— Заповядай, Хари. — Сам му даде джобно огледалце. — Виж се.

Господин Битъринг се поколеба, след което вдигна огледалцето пред лицето си.

В синьото на очите му бяха уловени мънички, едва забележими златни люспици.

— Ех, ти, виж какво направи — рече Сам. — Счупи ми огледалцето.

Хари Битъринг се премести в работилницата и започна да строи ракетата. Мъжете стояха край отворената врата, говореха си тихо и се шегуваха. От време на време му помагаша да вдигне нещо. Но през повечето време просто си стояха и го наблюдаваха с пожълтяващите си очи.

— Време е за вечеря, Хари — каза му.

Дойде жена му с вечерята в кошница.

— Няма да я докосна — каза той. — Вече ще ям само неща от фризера. Храна от Земята. Нищо от градината.

Жена му стоеше и го гледаше.

— Не можеш да построиш ракета.

— Когато бях на двацет, работих в работилница. Познавам метала. Почна ли, останалите ще ми помогнат — каза той; разстилаше чертежите, без да поглежда към нея.

— Хари, Хари — безпомощно въздъхна тя.

— Трябва да се махнем оттук, Кора. Трябва!

Нощите бяха изпълнени с вятър, който духаше из пустите тревни морета, покрай малките бели шахматни градчета, лежащи дванайсет хиляди години в плитчините. В селището на земните хора домът на Битъринг се тресеше от усещането за промяна.

Легнал в леглото, господин Битъринг усещаше как костите му се изместват, оформят, как се топят като злато. Жена му, която лежеше до него, бе потъмняла от множеството слънчеви следобеди. Смугла бе и златоока, почти черна от слънцето, и децата бяха като метални в леглата си, а вятърът виеше безнадеждно сред някогашните праскови и лилава трева и отвяваше листенцата на зелените рози.

Страхът не можеше да се спре. Сграбчваше го за гърлото, стискаше сърцето му. Избиваше като влага в подмишници и треперещи длани.

На изток изгря зелена звезда.

Странна дума се отрони от устните на господин Битъринг.

— *Иоррт. Иоррт.* — Повтори я.

Марсианска дума. Той не знаеше марсиански.

Посред нощ стана и отиде да се обади на Симпсън, археолога.

— Симпсън, какво означава думата *иоррт*?

— А, та това е старото марсианско име на нашата планета Земя. Защо?

— Просто питам.

Слушалката се изплъзна от пръстите му.

— Ало, ало, ало, ало — продължи да казва тя, а той седеше, вперил поглед в зелената звезда. — Битъринг? Хари, чуваш ли ме?

Дните бяха изпълнени със звън на метал. Изгради скелета на ракетата с не особено ентузиазизираната помощ на трима безразлични съграждани. Само за около час капна от умора и се наложи да седне.

— От височината е — разсмя се един от мъжете.

— Храниш ли се, Хари? — попита го друг.

— Храня се — раздражено рече той.

— От фризера ли?

— Да!

— Отслабваш, Хари.

— Не е вярно!

— И се издължаваш.

— Лъжеш!

След няколко дни жена му го отведе настрана.

— Хари, храната от фризера свърши. Нищо не е останало. Ще се наложи да правя сандвичи с онова, което е отгледано тук.

Той седна тежко.

— Трябва да се храниш — каза тя. — Слаб си.

— Да — призна той.

Взе един сандвич, отвори го, погледна го и хапна мъничко.

— И стига си работил за днес — каза тя. — Почини си. Горещо е. Децата искат да плуват в каналите и да излязат на излет. Моля те, ела с

нас.

— Не мога да пиляя време. Намираме се в криза!

— Само за един час — заувещава го тя. — Малко плуване ще ти се отрази добре.

Той стана, плувнал в пот.

— Добре, добре. Остави ме на мира. Ще дойда.

— Браво на теб, Хари.

Слънцето печеше, денят бе тих. Сякаш огромен изгарящ поглед се бе вперил в равнината. Вървяха покрай канала — баща, майка и надпреварващи се деца, всички по бански. Спряха и хапнаха сандвичи с месо. Видя как е потъмняла кожата им. Видя жълтите очи на жена си и децата си — очи, които преди не бяха жълти. Побиха го тръпки, но те бързо бяха пометени от вълните приятна жега, когато легна под слънцето. Беше прекалено уморен, за да се страхува.

— Кора, откога са ти жълти очите?

Тя го погледна объркано.

— Винаги са си били такива.

— Не станаха ли от кафяви жълти за последните три месеца?

Тя прехапа устна.

— Не. Защо питаш?

— Няма значение.

Седяха мълчаливо.

— Очите на децата — каза той. — И те са жълти.

— Случва се понякога — с растежа цветът на детските очи се променя.

— Може пък и *ние* да сме деца. Поне на Марс. Ама че мисъл. — Той се разсмя. — Смятам да поплувам.

Скочиха в канала. Остава се да потъне до дъното и остана да лежи там като голяма златна статуя, обвит в зелена тишина. Наоколо — спокойни дълбини, мир. Усещаше как равномерното бавно течение го носи.

Остана ли тук достатъчно дълго, водата ще разяде плътта и ще оголи костите ми като корали, помисли си той. Ще остане само скелетът ми. И тогава водата ще може да гради върху него — зелени неща, дълбоководни неща, червени неща, жълти неща. Промяна. Промяна. Бавна, дълбока, тиха промяна. Нима същото не става и там горе?

Видя небето през водата. И слънцето бе станало марсианско от атмосферата, времето и пространството.

Там горе има голяма река, помисли си той. Марсианска река, и всички ние лежим дълбоко в нея в нашите къщички — речни камъчета, в потъналите канари, скрити като раковини, а зимата отмива старите ни тела, удължава костите и...

Остави се да бъде издигнат нагоре през меката светлина.

Дан седеше на ръба на канала и го гледаше сериозно.

— *Ута* — рече той.

— Какво? — попита баща му.

Момчето се усмихна.

— Знаеш. *Ута* на марсиански означава „татко“.

— Откъде си я научил?

— Не знам. Отнякъде. *Ута!*

— Какво искаш?

Момчето се поколеба.

— Искам... искам да си сменя името.

— Да го смениш ли?

— Да.

Кора доплува до тях.

— Какво му е на името Дан?

Дан се размърда неудобно.

— Завчера ми викаше Дан, Дан, Дан. А аз дори не те чух. Казах си, това не е моето име. Имам ново име и искам да ме наричат с него.

Господин Битъринг се задържа за стената на канала; тялото му бе изстинало, сърцето му биеше бавно.

— Какво е това ново име?

— Линнл. Не е ли хубаво? Мога ли да го нося? Мога ли? Моля!

Господин Битъринг опря длан до главата си. Помисли си за глупавата ракета, за това как работи сам, как е сам дори сред семейството си. Толкова сам.

— Че защо не? — чу гласа на жена си.

— Да, можеш да го носиш — чу собствения си глас.

— Яааа! — изкрещя момчето. — Аз съм Линнл, Линнл!

Втурна се по поляните, танцуваше и викаше.

Господин Битъринг погледна жена си.

— Защо го направихме?

— Не знам — отвърна тя. — Просто реших, че трябва.

Тръгнаха сред хълмовете. Крачеха по стари мозаечни пътеки, покрай все още работещи фонтани. Пътеките през цялото лято бяха покрити с тънък слой хладка вода. Можеш по цял ден да си ходиш бос, да шляпаш като в поточе, а на краката ти да е прохладно.

Стигнаха до малка изоставена марсианска вила с чудесен изглед към долината. Намираше се на върха на един хълм. Сини мраморни зали, големи стенописи, басейн. Свежа и прохладна в лятната жега. Марсианците не вярвали на големите градове.

— Колко хубаво би било да се преместим тук за през лятото — рече госпожа Битъринг.

— Хайде — каза той. — Връщаме се в града. Има много работа по ракетата.

Но докато работеше вечерта, синята мраморна вила не излизаше от мислите му. Часовете минаваха, а ракетата вече му изглеждаше не чак толкова важна.

Минаваха дни и седмици и ракетата все повече и повече губеше значение. От старата треска нямаше и следа. Плашеше се, че е оставил нещата да текат по такъв начин. Но пък тази жега, въздухът, условията на работа...

Чу мъжете да си говорят тихо край вратата на работилницата.

— Всички заминават. Чухте ли?

— Всички заминават. Точно така.

Битъринг излезе навън.

— Къде заминават? — Видя няколко пикапа да се отдалечават по прашната улица, натоварени с хлапета и мебели.

— Нагоре към вилите — каза мъжът.

— Да, Хари. И аз заминавам. Сам също. Нали, Сам?

— Точно така, Хари. А ти?

— Имам работа тук.

— Работа! Ще си довършиш ракетата през есента, когато е по-хладно.

Битъринг пое дъх.

— Скелетът е готов.

— През есента ще бъде по-добре. — Гласовете им се влачеха мързеливо в жегата.

— Трябва да работя — каза той.

— През есента — казаха те. И думите им звучаха тъй разумно, тъй правилно.

Най-добре през есента, помисли си той. Пък и без това имаше колкото си иска време.

Не! — изкрещя някаква част от него, скрита някъде дълбоко, заключена, задушаваша се. Не! Не!

— През есента — рече той.

— Хайде, Хари — подканиха го всички.

— Да — каза той, усещаше как плътта му се топи в горещия, сякаш течен въздух. — Да, през есента. Тогава отново ще се захвана за работа.

— Имам си вила край канал Тирра — обади се някой.

— Имаш предвид канал Рузвелт, нали?

— Тирра. Старото марсианско име.

— Но на картата...

— Зарежи картата. Вече е Тирра. Аз пък си намерих местенце в Пилланските планини...

— Искаш да кажеш в масива Рокфелер — поправи го Битъринг.

— Искам да кажа в Пилланските планини — каза Сам.

— Да — съгласи се Битъринг, потънал в горещия въздух. — Пилланските планини.

На следващия ден всички товареха пикапа в горещия безветрен следобед.

Лора, Дан и Дейвид носеха пакети. По-точно, Ттил, Линнл и Уерр носеха пакети.

Мебелите бяха изоставени в малката бяла къщичка.

— Изглеждаха чудесно в Бостън — каза майката. — И в тази къща тук. Но горе във вилата? Не. Ще ги използваме, когато се върнем през есента.

Самият Битъринг премълча.

— Имам някои идеи за мебелиране на вилата — обади се след известно време. — Големи, мързеливи мебели.

— Ами енциклопедията ти? Нали ще я вземеш?

Господин Битъринг извърна поглед.

— Ще мина да я взема другата седмица.

Обърнаха се към дъщеря си.

— А твоите нюйоркски рокли?

Момичето ги изгледа с недоумение.

— Та аз не ги искам вече.

Изключиха газта и водата, заключиха вратите и тръгнаха. Таткото надникна в пикапа.

— Я, не вземаме чак толкова много — рече той. — Като се има предвид какво домъкнахме тук, това е само шепа!

Запали двигателя.

Дълго гледа бялата къщичка; изпълни се с желание да се втурне към нея, да ѝ каже сбогом, защото имаше чувството, че тръгва на дълго пътешествие и никога няма да се върне наистина към това, което оставя, и никога вече то няма да му е така близко и разбираемо.

В този миг до тях спря друг пикап.

— Хей, Битъринг! Да тръгваме!

Пикапът пое по древната магистрала извън града. В същата посока се движеха и шейсет други. Градчето се изпълни с безмълвната гъста прах, вдигната от автомобилите. Водите на канала се синееха на слънцето, тихият ветреца едва поклащаше странните дървета.

— Сбогом, град! — каза господин Битъринг.

— Сбогом, сбогом! — махна с ръце семейството.

И повече не се обърнаха назад.

Лятото пресуши каналите. Лятото премина като пламък по поляните. В опустялото земно селище боята на къщите се люпеше и падаше. Гумите, използвани като люлки в задните дворове, висяха неподвижно като спрели махала в жежкия въздух.

Скелетът на ракетата започна да ръждясва в работилницата.

В тихата есен господин Битъринг, много смугъл и много златоок, стоеше на склона на хълма над вилата и гледаше надолу към долината.

— Време е да се връщаме — рече Кора.

— Да, но няма да го правим — тихо отвърна той. — Там вече не е останало нищо.

— Книгите ти — каза тя. — Официалните ти дрехи.

— Твоите *млес* и твоите *иор уеле рре* — каза тя.

— Градът е пуст. Никой не се връща — рече той. — Няма и причина да се връщат. Абсолютно никаква причина.

Дъщеря им шиеше гоблени, синовете свиреха песни на древни флейти и пищялки, а смехът им отекваше в мраморната вила.

Господин Битъринг гледаше към земното селище далеч долу в низината.

— Ама че странни и нелепи къщи строят земните жители.

— Не могат иначе — замислено отвърна жена му. — Ама че грозни хора. Радвам се, че ги няма.

Двамата се спогледаха, стреснати от току-що казаното. После се разсмяха.

— Че къде ли са се дянали? — запита той. Погледна жена си. Беше златна и стройна като дъщеря им. Тя пък гледаше него; и той бе почти толкова млад, колкото най-големия им син.

— Не зная — отвърна тя.

— Ще се върнем в градчето може би догодина или по-догодина, или по-нататък — спокойно каза той. — А сега... сега ми е топло. Какво ще кажеш да поплуваме?

Обърнаха гръб на долината. Хванати за ръце, заслизаха мълчаливо по пътеката от бистра изворна вода.

След пет години от небето падна ракета. Лежеше и пушеше в долината. От нея с викове наизскачаха хора.

— Спечелихме войната на Земята! Дойдохме да ви спасим! Хей!

Но построеното от американците градче с къщички, праскови и театри тънеше в мълчание. В една изоставена работилница откриха ръждясал, зле направен скелет на ракета.

Хората от ракетата претърсиха хълмовете. Капитанът установи щаб в изоставения бар. Лейтенантът се яви да докладва.

— Градът е пуст, но открихме местни жители сред хълмовете, сър. Тъмнокози. С жълти очи. Марсианци. Много дружелюбни. Поговорихме малко. Много бързо научават английски. Сигурен съм, че отношенията ни ще са съвсем приятелски, сър.

— Тъмнокози, а? — замислено повтори капитанът. — Колко са?

— Някъде към осемстотин, сър. Живеят в мраморните руини по хълмовете, сър. Високи, здрави. Прекрасни жени.

— Казаха ли къде са мъжете и жените, построили земното селище, лейтенант?

— Нямаат ни най-малка представа какво се е случило с градчето и жителите му.

— Странно. Мислите ли, че марсианците са ги избили?

— Изглеждат изненадващо миролюбиви. Най-вероятно е някаква епидемия, сър.

Капитанът огледа помещението, прашните прозорци, сините планини на хоризонта, проблясващите канали, чу тихия вятър. Потръпна. После се окопоти и потупа голямата карта, която бе разгърнал на масата.

— Имаме много работа, лейтенант. — Гласът му каканижеше тихо и равномерно, докато слънцето потъваше зад сините хълмове. — Трябва да се строят нови селища. Да се търсят полезни изкопаеми. Да се вземат бактериологични проби. Затрупани сме с работа. А всички стари записи са изгубени. Трябва да съставим отново карти, да дадем имена на планини, реки и тъй нататък. Ще ни е нужно малко въображение. Например тези планини можем да ги наречем планини на Линкълн, канала — канал Вашингтон, хълмовете... можем да ги кръстим на вас, лейтенант. Дипломация. А вие в отговор ще кръстите някое градче на мое име. Да лъснем ябълката. А защо пък долината да не се казва долина на Айнщайн, а ето това... лейтенант, *слушате ли* ме?

Лейтенантът моментално отмести поглед от тихата мъгла на сините хълмове, които се извисяваха оттатък градчето.

— Какво? О, да, сър!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.